

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 630/2020-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou SD LEGAL, s. r. o., Žriedlová 3, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Slavomír Dubjel, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2 a 4 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Tpo 34/2020-207 z 29. septembra 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a namietané porušenie základných práv, resp. práv

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████, ██████████, ██████████
██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Slavomírom Dubjelom, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2 a 4 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tpo 34/2020-207 z 29. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Stará Ľubovňa, odboru kriminálnej polície, oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-174/VYS-SL-2020 z 22. júla 2020 bolo podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie sťažovateľovi pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Sťažovateľ bol vzatý do väzby na základe uznesenia Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Tp 22/2020 z 27. júla 2020, a to z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd zamietol (sp. zn. 3 Tpo 28/2020 z 12. augusta 2020). Následne 17. augusta 2020 navrhol príslušný prokurátor rozšírenie existujúcich dôvodov väzby o dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom tento jeho návrh bol založený na tom, že sťažovateľ 2. augusta 2020 telefonicky kontaktoval poškodenú ██████████ (ďalej len „poškodená“), ktorú mal citovo vydierať a požadovať od nej stiahnutie trestného oznámenia, ktoré na neho podala. Uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 22/2020 zo 7. septembra 2020 boli dôvody väzby sťažovateľa podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku rozšírené o dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením zamietol.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal, že príslušný prokurátor opieral svoj návrh na zmenu dôvodov väzby sťažovateľa výlučne len o dôkaz, ktorým bola súkromná zvuková nahrávka, ktorú mala vyhotoviť poškodená počas telefonického rozhovoru so sťažovateľom 2. augusta 2020 bez jeho vedomia a súhlasu na mobilnom zariadení, ktoré nepatrilo poškodenej, ale obchodnej spoločnosti, kde je jediným konateľom a spoločníkom práve sťažovateľ. Sťažovateľ ďalej uviedol, že poškodená bola prokuristkou tejto obchodnej spoločnosti do 31. júla 2020, a tiež, že predmetný mobilný telefón patril bývalej zamestnankyni obchodnej spoločnosti, ktorej pracovný pomer zanikol 31. júla 2020. Sťažovateľ v tomto kontexte namietal, že na nahrávanie rozhovoru 2. augusta 2020 nedal súhlas, a preto sa domnieva, že záznam súkromného rozhovoru nemôže byť zákonným dôkazom v trestnom konaní, a tiež, že predmetný záznam je prakticky jediným dôvodom, na ktorom bolo založené rozšírenie jeho väzobných dôvodov. Taktiež namietal, že poškodenej predmetný mobilný telefón nepatril, pričom krajský súd sa s touto jeho námietkou v napadnutom uznesení nevysporiadal.

4. Sťažovateľ v ďalšej časti svojej ústavnej sťažnosti napádal nielen napadnuté uznesenie krajského súdu, ale aj postup príslušného prokurátora a Ústavu na výkon väzby Prešov (ďalej len „ústav“). Prokurátorovi vyčíta, že k návrhu na rozšírenie dôvodov väzby nepriložil prepis predmetného telefonického rozhovoru. Ústavu zase vytýka, že neumožnil jeho advokátovi, aby mu prehral predmetnú nahrávku počas jeho návštevy 3. septembra 2020, a tak si predmetnú nahrávku reálne vypočul až na jeho výsluchu na súde 7. septembra 2020. Sťažovateľ preto tvrdí, že nemal dostatočný čas na prípravu svojej obhajoby.

5. Sťažovateľ napokon tvrdil, že predmetnou zvukovou nahrávkou bolo manipulované, a taktiež popieral jej pravosť a skutočnosť, že mal ovplyvňovať poškodenú, aby stiahla trestné oznámenie. Taktiež namietal, že krajský súd sa nevysporiadal ani s touto jeho námietkou.

6. Sťažovateľ sa domnieval, že vzhľadom na jeho už zhrnuté námietky napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jeho základné právo na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie, na rozhodnutie o zákonnosti väzby v súlade s konaním ustanoveným zákonom a s právom na obhajobu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj jeho právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru. Taktiež malo dôjsť k porušeniu jeho práva byť oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru, ako aj k porušeniu jeho práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie v zmysle čl. 8 ods. 1 dohovoru a jeho základného práva na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia v zmysle čl. 16 ods. 1 ústavy.

7. Sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 €, pretože zrušenie napadnutého uznesenia nepovažuje za postačujúcu nápravu následku, ktorý vznikol jeho vydaním.

8. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/34/2020 porušil právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ],

[REDAKOVANÉ], štátny občan SR

i. na slobodu a bezpečnosť, na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie, na rozhodnutie o zákonnosti väzby v súlade s konaním ustanoveným zákonom a s právom na obhajobu v zmysle čl. 17 ods. 1, Ústavy SR, čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, čl. 17 ods. 5 Ústavy SR ako aj právo na slobodu v zmysle čl. 5 ods. 1, písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 5 ods. 4/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

ii. byť oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu podľa čl. 5 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

iii. na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie v zmysle čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

iv. nedotknuteľnosť osoby sťažovateľa a jeho súkromia v zmysle čl. 16 ods. 1 Ústavy SR.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.09.2020, č. k. 3Tpo/34/2020-207.

3. Krajský súd v Prešove je povinný zaplatiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], primerané finančné zadostučinenie vo výške 3,000,- € v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], štátny občan SR Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva náhradu trov právneho zastúpenia advokátom v sume 450,29 € vrátane DPH, ktorú je povinný Krajský súd v Prešov zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa [REDAKOVANÉ] SD LEGAL, s. r. o., so sídlom Žriedlová 3, 040 01 Košice v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9.1 Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9.2 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9.3 Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9.4 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13.1 Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

13.2 Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

13.3 Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

14.1 Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom – zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní

14.2 Podľa čl. 5 ods. 2 dohovoru každý, kto je zatknutý, musí byť oboznámený bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu.

14.3 Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

15. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

16. Podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mařit' objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

17. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

18. Sťažovateľ vytýka porušenie ním označených článkov ústavy a dohovoru rozhodnutiu krajského súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým došlo k rozšíreniu dôvodov jeho väzby o dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

19. Z judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08) vyplýva, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 ods. 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

20. Ústavný súd už vo svojej judikatúre (III. ÚS 198/05, I. ÚS 410/08, II. ÚS 175/2017) taktiež vyslovil, že osoba vo väzbe musí mať v každom prípade možnosť predložiť súdu argumenty a dôvody proti svojmu ponechaniu vo väzbe a vyjadriť sa k všetkým okolnostiam týkajúcim sa jej dôvodnosti a zákonnosti. Musí jej byť daná možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany (prokurátora) o odôvodnenosti trvania väzby a vyvracať ich. Pre tento účel jej nemôže byť odopreté právo oboznámiť sa s dôkazmi a skutočnosťami, o ktoré by sa malo opierať rozhodnutie súdu o väzbe (kontradiktórnosť konania). Procesný postup súdu musí zabezpečiť, aby bola obvinenému/obžalovanému poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok, ktoré ho nepostavia do podstatne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s druhou stranou. Zabezpečenie kontradiktórnej povahy konania a rešpektovanie princípu „rovnosti zbraní“ predstavujú základné procesné garancie uplatniteľné vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou (III. ÚS 67/08, II. ÚS 18/2013).

21. Pokiaľ ide o čl. 5 ods. 4 dohovoru, Európsky súd pre ľudské práva judikoval (pozri rozsudok vo veci Rakevich proti Rusku z 28. 10. 2003, sťažnosť č. 58973/00, bod 43; tiež II. ÚS 642/2017), že tento článok predstavuje jeho *habeas corpus* ustanovenie. Označené ustanovenie poskytuje zadržanej osobe právo aktívne sa domáhať súdneho preskúmania pozbavenia slobody. Článok 5 ods. 4 dohovoru ale nevyžaduje, aby odvolací súd rozhodujúci o pozbavení slobody odpovedal na každý argument osoby pozbavenej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94).

22. K námietke sťažovateľa o porušení čl. 16 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 1 dohovoru krajský súd v napadnutom uznesení uviedol: *„Ochrany svojho súkromia sa nemôže úspešne dovoliavať osoba (páchateľ), ktorá svojim úmyselným konaním naruša pokojný stav súkromného života inej osoby. Legitímny verejný záujem štátnych orgánov na ochrane spoločnosti (jednotlivcov) pred závažnými trestnými činmi alebo na odhaľovaní, objasnení a potrestaní takej činnosti je zásadne nadradený (prioritný) záujmu páchatel'a závažnej trestnej činnosti na ochrane sfér svojej osobnosti. Ani prípadná nezákonnosť dôkazu získaného porušením čl. 8 ods. 1 Dohovoru ešte nespôsobuje jeho nepoužiteľnosť v trestnom konaní a za určitých okolností nie je právo obžalovaného na spravodlivý súdny proces (čl. 6 Dohovoru) v dôsledku použitia takéhoto dôkazu dotknuté. Je potrebné skúmať, či boli využité všetky možnosti minimalizácie zásahu do základného práva, či slobody inej osoby, t. j., či jednému právu nebola nedôvodne poskytnutá prednosť pred druhým právom. Záujem na odhaľovaní (zaznamenaní) prípadnej nezákonnej činnosti, ktorú možno v prípade telefonickej komunikácie aj keď aj pôvodne neplánovanej v prípade poškodenej dôvodne očakávať, je dostatočným dôvodom na akceptovanie nahrávania telefonického hovoru. V prípade použiteľnosti takéhoto záznamu ako dôkazu je potrebné prísne individuálne zvážiť legitimitu cieľa, ktorý má byť prostredníctvom vykonávania tohto dôkazu dosiahnutý. Zároveň je potrebné prihliadať na proporcionalitu, ktorá zahŕňa najmä posúdenie dôvodov, pre ktoré bol záznam urobený, zhodnotenie intenzity potreby použitia práve tohto prostriedku na ochranu práv vyhotovovateľa a okolností, za akých bol záznam urobený.*

(Už spomínané uznesenie ÚS SR I.ÚS 514/15, primerane taktiež rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Teixeira de Castro verzus Portugalsko, Allan verzus Spojené kráľovstvo, Schenk verzus Švajčiarsko. Khan verzus Spojené kráľovstvo, Hegias verzus Česká republika).“ S už uvedeným zdôvodnením sa ústavný súd stotožňuje a dodáva, že v kontexte predmetnej veci (konkrétne trestné stíhanie vedené proti sťažovateľovi a skutočnosť, že vo väzbe bol už pred rozšírením dôvodov tejto väzby, pozn.) je úplne zrejmé, že v danom prípade v súvislosti s napadnutým uznesením nemohlo dôjsť k porušeniu osobnostných práv sťažovateľa.

23. K sťažovateľovej námietke, ktorou vytýkal, že telefón, ktorým poškodená vyhotovila nahrávku, nebol jej, a tiež k jeho tvrdeniu, ktorým popiera autentickosť a aj zákonnosť nahrávky, ústavný súd poukazuje na nasledujúce časti odôvodnenia napadnutého uznesenia: „... vo všeobecnosti pre rozhodovanie o väzbe a pre naplnenie niektorého z dôvodov či už útekovej, kolíznej alebo preventívnej väzby, nie je potrebná taká kvalita dôkazu, aká je potrebná pre rozhodovanie o vine či nevine na hlavnom pojednávaní v konaní pred súdom. Vo všeobecnosti je takým dôvodom oznámenie svedka, znalca, dokonca súdna prax pripúšťa aj úradný záznam polície. Poškodená predložila do vyšetrovacieho spisu nahrávku z telefonického rozhovoru s obvineným zo dňa 02.08.2020, ktorú mala vyhotoviť bez súhlasu obvineného...

... v súdnej praxi úplne bežné, že pre takéto naplnenie dôvodov kolíznej väzby, stačí aj len tvrdenie svedka, ktoré, samozrejme, musí mať aj určité rozumné logické odôvodnenie. V tomto prípade nie je súčasťou spisu a ani samotný obvinený neuvádza žiadne rozumné pochybnosti o tom, že došlo k telefonickému rozhovoru, čo napokon potvrdzuje aj správa z ÚVV, že dňa 2.8.2020 o 11:46 hod. telefonoval obvinený na telefónne číslo [REDAKOVANÉ] a že hovor trval 10:23 minúty. Týmto mal aj krajský súd za preukázané, že je daná obava, že obvinený by mohol aj naďalej pôsobiť na svedkov alebo inak mariť vyšetrovanie v tejto trestnej veci, čím je daný dôvod väzby aj podľa § 71 ods.1 písm. b) Tr. por.

K návrhu na rozšírenie dôvodov väzby pritom prokurátor nepredložil zvukovú nahrávku, tá bola vyžiadaná dodatočne sudkyňou pre prípravné konanie a doručená dňa 31.8.2020, odkedy sa s ňou bolo možné oboznámiť. Z vyšetrovacieho spisu pritom plynie, že dňa 10.8.2020 o 07.30 hod. vydala vyšetrovateľovi poškodená okrem screenshotov

z komunikácie prostredníctvom aplikácie Viber aj zvukovú nahrávku rozhovoru medzi obvineným a poškodenou a na list vyšetrovateľa zo dňa 10.8.2020 odpovedal ZVJS listom zo dňa 10.8.2020, kde doložil zoznam uskutočnených telefonických hovorov obvineného z ÚVV.“

24. Z citácie v predošlom bode sú celkom jednoznačne zrejmé dôvody, prečo zamietol krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu, ktorým boli rozšírené dôvody jeho väzby. Ústavný súd k argumentom sťažovateľa, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho tvrdením, že telefón nepatrí poškodenej, a tvrdením, ktorým popieral autenticitu a zákonnosť samotnej nahrávky, podotýka, že účelom rozhodovania o väzbe (a obzvlášť v prípade, ak ide iba o rozšírenie dôvodov väzby) nie je hodnotenie dôkazov vo vzťahu k vine obvineného, ale iba preukázanie dôvodnej obavy existencie konkrétneho väzobného dôvodu. Ústavný súd konštatuje, že v tomto aspekte odôvodnil krajský súd napadnuté uznesenie dostatočne. Je z neho zrejmé, že poškodená mala vo faktickej držbe telefón, na ktorý nepochybne volal sťažovateľ, a tým, že odstúpila zvukový záznam spolu so screenshotmi z mobilnej aplikácie príslušnému policajtovi, jednoznačne deklarovala, že vníma snahu sťažovateľa ovplyvniť jej konanie vo vzťahu k prebiehajúcemu trestnému konaniu. Skutočnosť, že predmetný telefón nepatrí poškodenej, alebo to, že sťažovateľ nepotvrdil obsah tohto zaznamenaného rozhovoru, nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k rozšíreniu dôvodov väzby sťažovateľa aj o kolúznú väzbu.

25. K námietke sťažovateľa, ktorou tvrdil, že nemal priestor na prípravu obhajoby (zhrnutej v bode 4 odôvodnenia tohto uznesenia), ústavný súd najprv podotýka, že pri posudzovaní ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu nemá priestor na hodnotenie postupu príslušného prokurátora a ani postupu ústavu, v ktorom sa nachádza sťažovateľ. K samotnej námietke vo vzťahu ku krajskému súdu ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ si nahrávku vypočul počas výsluchu na okresnom súde 7. septembra 2020, jeho právny zástupca ju mal k dispozícii od 2. septembra 2020, pričom sťažovateľa navštívil vo väzbe minimálne raz, a to 3. septembra 2020. Uvedené podľa ústavného súdu predstavuje dostatočnú záruku, že mu bola poskytnutá rozumná príležitosť obhajovať svoje záujmy za podmienok garantovaných

čl. 17 ods. 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. Napriek tomu ústavný súd poukazuje aj na možnosť sťažovateľa vzniesť svoje námietky, ktoré potenciálne nestihol formulovať na výsluchu 7. septembra 2020, v sťažnosti proti rozhodnutiu okresného súdu (ktorú aj podal, pozn.), prípadne aj v žiadosti o prepustenie z väzby.

26. Napokon ústavný súd podotýka, že sťažovateľ napadnutému uzneseniu vytýkal aj porušenie svojho práva byť oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu, ale samotné rozhodnutie o rozšírení dôvodov väzby, resp. rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti takémuto rozhodnutiu, nemá žiadnu súvislosť s trestným obvinením, resp. dôvodmi zatknutia obvineného.

27. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

28. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2, 4 a čl. 8 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu